

(Kader, kısmet)

KÜÇÜK YÜREK

Sene 1995. O zamanlar 25 yaşlarındaydım. İstanbul'da ailem ile yaşıyordum. İnsanların her geçen gün yeni suçlar işlediği şu fani dünyada bir akşam odama çekilmiş kitap okuyordum. Hava öyle soğuktu ki evin içinde bile donuyordum ki dışarıyı düşünün. Bir ses işittim. Öyle bir ses di ki içim bir tuhaf oldu. Kitabın kaldığım yerine bir kağıt parçası yerleştirdim. Ve dikkatle dışardan gelen sesi anlamaya çalıştım. Bu ses küçük ve masum bir çocuğun ağlama sesleri idi. Biraz korkarak ve biraz da heyecanla camı açtım, yanılmamıştım. O tuhaf ses küçük bir erkek çocuğunun ağlama sesleri idi. Hemen babamın ve annemin yanına giderek durumu anlattım. Hep beraber aşağı indi. Çocuk soğuktan kendinden geçmişti. Babam hemen çocuğu kucakladı ve içeri girdik. Anne çocuk için sıcak su hazırlarken babam da sobaya son kalan odunları attı. Ben de çocuğa yorgan ve yastık getirdim. Yastığı başının altına yerleştirdim. Yorganı da bastırdım üstüne. Ellerini elime alarak çocuğun minik ellerini ısıtmaya çalıştım. Annem sıcak suyu getirdi. Hemen ayaklarına yerleştirdik. Çocuk sıcaklığın etkisiyle yavaş yavaş kendine geliyordu. Bir ara sayıkladığını duydum. "baba nerdesin? seni çok özledim." Dedi. Az sonra gözlerini açtı. Gözlerini açmasıyla beraber kalkmaya çalıştı. "dur nereye gidiyorsun "dedim ve onu geri yerine yatırdım. "abla bırak gideyim hem bak turp gibiyim" dedi. Halbuki yerinden kalkacak hali bile yoktu. "dur bakalım ne acelen var"dedim. "evdekiler ekmek bekler abla, gitmem lazım" dedi. "olmaz seni bir yere bırakmayız iyice iyileşince gidersin yavrum" dedi annem. Babam karşı binada yaşayan eskilerden bir doktor çağırdı. Çocuk cayır cayır yanıyordu. Doktor amca geldi. Çocuğun sırtını dinledi. "çok üşütmüşsün oğlum" dedi. Çocuğa kuvvetli bir antibiyotik, ateş düşürücü bir hap ve öksürük şurubu yazdı. Sonra da gitti. Babam akşam akşam açık eczane bulamayacağını biliyordu "en iyisi bu ilaçları yarın alayım" dedi. Biz de onayladık. Çocuğun ateşini düşürmek için kolunun altına sirke koyduk. Saat epey geç olmuştu. Minik çocuk uyumuştur. Bizde uyuduk. Sabah kalktım çocuğun yattığı odaya girdim. Ama çocuk ortalıkta gözükmüyordu. Aradım taradım yok yok. Gelir diye bekledim ama gelmedi. Küçük yavruyu bulma umudu ile yola çıktım. Hızla ilerleyen bir çocuk gördüm. Bizim yumurcağa benziyordu. Hemen koştum arkasından bana dönmesiyle hayal kırıklığına uğramam bir oldu. Bu çocuk bizim küçük yumurcak değildi. Bana belki yumurcağın yaşadığı yeri bana gösterebilirdi.

Ona çocuğu tarif ettim. O da "haa abla sen Ali'yi soruyorsun bugün ortalıkta gözüküyor ama sana yaşadığı yeri gösterebilirim" dedi. Ben hemen durumu annelere bildirdim. Sonra çocukla beraber epeyce yürüdüktan sonra ıssız yıkık dökük, bir hayvanın yaşamasının bile çok güç olduğu bir yere geldik. Ağır bir koku etrafı kaplamıştı. "işte abla Ali'nin yaşadığı yer burası benim işim var gidiyorum" dedi. "tamam teşekkür ederim" dedim ve yalnız başıma içeri girdim. Gördüğüm

manzara beni derinden yaraladı. Ne yatak, ne döşek, ne soba, ne odun hiçbir şey yoktu. Yırtık pırtık ince bir örtünün üzerinde iki küçük yürek yanlarında da çok yorgun ve bitkin görünen bir bayan vardı. Kapının arasından sızan ışığın etkisiyle hepsi yavaş yavaş uyandı. Çocuğun annesi “siz de kimsiniz?” dedi. Ben durumu anlattım. Kadına onların ve Ali'nin halini sordum ve kadın acılarıyla dolu hayatını anlatmaya başladı.

Ezel Hanım küçük yaşta hiç tanımadığı ve görmediği bir adamla evlendirilmiş. Önceleri eşine hiç alışmamış. Ali'ye hamle kalınca eşine alışması gerektiğini anlamış. Ali doğduğunda Ezel Hanım ve eşi Halil Bey birbirine kenetlenmişler ve artık birbirlerini çok seviyorlarmış. Ali'nin doğumundan bir sene sonra Ezel Hanım Ceren'e hamile kalmış. Ceren'in doğumuna az bir zaman kala Halil eve gelirken tinercilerin hain saldırısına uğramış ve oracıkta ölüvermiş. Bunu duyan Ezel Hanım erken doğum yapmış. Kirayı ödeyemeyen Ezel Hanım evinden atılmış. Gideceği bir tanıdığı ve akrabası yokmuş. Önceleri büyük zorluklarla parklarda yaşamış. Bazen aç bazen tok uykuya dalmış. Sonra havalar soğumaya başlayınca çocuklarını da alarak bu küçük barakaya yerleşmiş. Havanın yağmurlu, karlı ve soğuk olduğu zamanlarda yavrularına bir zırh olmuş ve her kötü koşullardan korumuş. Aradan beş sene geçmiş. İşte şimdi bu haldeler. Maalesef Ezel Hanım'a kocasıyla mutlu bir hayat geçirmek nasip olmamış. Ceren'e ise babasını görmek kısmet olmamış. Ama Ezel Hanım tüm bu yaşadıkları acılara rağmen şükretmeyi biliyor ve bahtımız buymuş deyip geçiyordu. Ben bunları dinlerken gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Onları burada ve bu halde bırakmak istemedim. Onları o kötü barakadan kurtarmak ve yardım etmek istiyordum. Ama Ezel Hanım beni ısrarla reddediyordu. Biz bu zamana kadar yaşayabildik bundan sonra da yaşayabiliriz diyerek ve teşekkür ederek beni evime yolladı. O soğuk kış günü boğazımda bir düğüm ve yüreğimde acı ve keskin bir hüznle evimin yolunu tuttum.

Eve geldim ve annelere olanları anlattım. Onlar da Ezel Hanım'ın durumuna çok üzüldüler. Onları o kötü barakada bırakmamamız gerektiğine karar verdik. Hep beraber yeniden oraya gittik. Ezel Hanım'ı ve çocukları büyük ısrarlarla evimize getirmeye ikna ettik. Eve geldik ve yemek yedik. Onlar için yatakları hazırladık ve güzel bir uykuya daldık. Aradan 3 hafta geçti. Ezel Hanım'a babam bir iş bulmuştu. Ezel Hanım babama çok teşekkür etti. İşine kısa zamanda alışmıştı. Bir gün işten gelince bizi karşısına aldı ve konuşmaya başladı. Ne zamandır evinizdeyim. Bana çok yardım ettiniz. Borcumu size nasıl öderim bilmiyorum ama artık size yük olmak istemiyorum. Şimdi bir işim var ve para da kazanıyorum ben bir eve taşınmak istiyorum, dedi. Biz de onun isteğine saygı duyduk ve onun için ev bulduk. Bizim bodrumda eski eşyaları evine yerleştirdik ve ev onlar için çok güzel oldu. Bize tekrar tekrar teşekkür etti. Biz de onların gülen yüzlerini görünce mutlu olduk ve evimize doğru yol almaya başladık.

OSMAN ÖKSÜZ
Din Kültürü Ve Ahlak Bil. Öğrt.

Hazırlayanlar: Cansu YURDAKUL, Merve KORKUT
Ahmet Eskiyapan İ.O. 8-A Sın. Öğrencileri